

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Chorepiscoporum ambitio dou turbavit Ecclesiam Gallicanam. Eos Leo III. à Karolo consultus vetuit quicquam muneris episcopalis attingere. Tum edicit eos esse pellendos in exilium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

non posset, non remissam quidem ad synodum provinciam, sed ad Concilium generale seu universale Ecclesie Gallicane. Tandem Carolus magnus cupiens confusione hujusmodi modum adhibere, Episcopos aliquot misit ad Leonem tertium Papam, ut cum eo consultarent quid de his Presbyteris agendum esset. Episcopos vero & regni proceres admonuit missam a se esse legationem illam, statim autem ut redierit, communicatum se esse cum omnibus responsa Pontificis: *Vnde ad consultandum patrem nostrum Leonem Papam Sacerdotes nostros mittimus; & quidquid ab eo vel a suis perceperimus, vobis, una cum illis quos mittimus, renuntiare non tardabimus.* Interim Episcopos & proceres hortatur ut sedulo negotium illud expendant; ut dein ipse cum illis, & cum instructionibus Pontificis, decernere possit quod æquum fuerit visum ad compescendos populorum clamores: *Vos interdum vicissim tractate attentius quid ex his vobiscum constituamus una cum predicti sancti patris institutionibus, ut murmur cesset populi.* At Leo Pontifex causam definiri iussit in synodo Romana. Cum autem ejus responsio ad Carolum allata esset, eam ipse in conventu generali regni considerari præcepit; & cum consilio Episcoporum, Consiliariorum, & omnium fidelium, sive Vassalorum, decreta est constitutio de ordine tenendo quoties hujusmodi Presbyterorum causa incidere, quæ nomine Imperatoris edita, omnium supra dictorum consensus continet. *Consultu Domini & patris nostri Leonis Apostolici, ceterorumque Romane Ecclesie Episcoporum, & reliquorum Sacerdotum, sive Orientalium & Grecorum Patriarcharum, & multorum sanctorum Episcoporum & Sacerdotum, necnon & nostrorum Episcoporum omnium, ceterorumque Sacerdotum & Levitarum auctoritate & consensu, atque reliquorum fidelium & cunctorum Consiliariorum nostrorum consultu, definitum est.* Sanè Princeps Legatos suos pro consultatione ad Leonem mittens, sibi reservaverat auctoritatem decernendi cum sententia Concilij Gallicani, & cum institutionibus Papæ, non autem juxta institutiones. Statutum itaque est *consultu omnium ut quotiescunque cuiquam sacerdoti crimen imponitur, si ipse accusator talis fuerit ut recipi debeat, reusque legitimis testimoniis convictus fuerit, canonicè dydicetur.* At si accusator satis probare non posset crimen, negotium pariter canonicè definiendum. Quod si nihilominus criminis perpetrati suspicio gravis inhaereret animis hominum, purgatio canonica indicitur Presbytero; id est, jubetur Presbyter, adhibito tactis Evangelicis sacramento tam suo quam trium, quinque, vel

septem, aut eò amplius Presbyterorum, itemque hominum nonnullorum bonæ famæ, se purgatum populo comprobare, *exemplo Leonis Papæ.*

III. Hincmarus in epistola septima accuratè explicat hunc agendi modum, ostenditque suspiciones illas fluxisse ex commercio Presbyterorum cum mulieribus probrosis, vel ex eorundem cohabitatione cum aliis, neque impositam fuisse accusatori necessitatem convincendi reum cujuscumque probrosi facinoris. Attamen probatio difficilis erat; quoniam accusatio peragi non poterat ab accusatore quin eodem tempore septem testes adessent iis dotibus ornati quas ab hujusmodi testibus exigunt leges & canones. Quod si præscriptus testium numerus non adesset, vel hujusmodi homines essent qui secundum canones ad accusationem Sacerdotum admitti non possent, multa eis dicebatur. Verùm id non tollebat suspicionem populorum. Itaque ea demum dimovebatur quum Presbyter accusatus se suo & sex Presbyterorum sacramento purgabat juxta consuetudinem tum receptam. Ea autem à divo Petro arcessebatur: qui cum reprehensus fuisset quod cum gentibus communicaret, ut accusationem illam purgaret, usus est sex fratrum testimonio: *Venerunt autem mecum & sex fratres isti.*

IV. Veniendum nunc ad causam Chorepiscoporum. Sæpe in conventibus & synodis regni controversum fuerat an ordinationes Presbyterorum, Diaconorum, & Subdiaconorum à Chorepiscopis peractæ, Confirmationes baptizatis tributæ, benedictiones Chrismatibus, Ecclesiarum, & virginum ab iis tentatæ, vitiosæ essent, an canonicæ. Carolus censuit apostolicam sedem esse consulendam, & inter cetera Arnonis Archiepiscopi ad Leonem tertium delegati mandata hoc etiam caput adjunxit. Respondit Pontifex, secundum canones liberum non esse Chorepiscopis ullam muneris episcopalis partem attingere, atque adeo quidquid ab eis præsumptum fuerat, irritum esse. Tum decernit Chorepiscopos esse damnandos, id est, deponendos, & in exilium pellendos. Series hujus negotij, itemque illius de quo mox dicebamus circa Presbyteros, magni momenti est ad ostendendum quonam modo se gerent Galli nostri in recipiendis scriptis Curie Romanæ. Nam post reditum Arnonis, Imperator conventum generalem regni Ratisbonæ egit, ut Leonis responsio examinaretur.

V. Hic autem agendi modus adeo legitimus erat ut etiam Leo consenserit synodum ea de causa celebrari, non ut illic re-

Vide lib. 1. c. 11. §. 6.

Agor. cap. xii.

Vide lib. 1. c. 12. §. 7. & c. 13. & 14. & Hrabani librum de Chorepiscopis edum in calce Tomi pium pag. 281.

Lib. 7. Capitulum. 63.